

Биграфия на Велислава Дърва

Войната не са само битките, водени по фронтовете. Въпреки, че преди 70 години военните действия приключват, Европа понася още тежки удари. През последните седем десетилетия хора със здрави морални устои, разбиращи нуждите на променящото се общество и желанието на Европа да върви по пътя на прогреса, застават срещу закостенелите разбирания. Тези хора критикуват управляващите и правят всичко по силите си да отстояват малкото дадена им свобода и да се борят за още. Дисидентите, чиито имена познаваме днес, са били преследвани от правителства и подлагани на репресии като лишаване от свобода, оказван им е икономически натиск, някои дори са били убивани. За тях пише в учебници и енциклопедии. Но има и такива, останали живи, които не са се обявили само срещу режим, а изцяло срещу несправедливостта.

Велислава Дърва

Велислава Дърва е родена на 2 ноември 1953 година в град Пловдив. Баба Й Велика е човекът, който я запознава с християнството. Започва да пише, когато е на 10 години, а първото ѝ публикувано есе става факт след като навършва 11. Завършва журналистика в Софийския държавен университет. Високият ѝ успех позволява на Дърва да остане в столицата, но тя избира да се върне в Пловдив. Започва да работи във в. „Комсомолска искра“. Благодарение на колектива и на факта, че се намира в провинцията, „своеволията“, които си позволява не довеждат до фатален за нея изход. Била е уволнявана десет пъти, три от които от един и същ вестник – в. „Дума“. И преди, и след 10 ноември срещу нея застават хора, обслужващите интересите на определени партии. В момента работи във в. „Дума“.

Животът ѝ преди 1989 година

Велислава Дърва не отговаря напълно на определението за дисидент. Тя едновременно е част от БКП, вярва в Бог и е близка приятелка на президента Желю Желев. Но също така може да се каже, че в нейно лице се наблюдава човек, който е последователен, свободомислещ и верен на идеята.

Тя влиза в конфликт със системата от момента, в който ѝ е дадена достатъчно свобода. Заедно с колегите си от пловдивския вестник „Комсомолска искра“ застава срещу разрушаването на културен паметник – Археологически долез. По-късно е уволнена от вестника заради материал, в който изобличава Николай Хайтов в плагиатство. На 19 февруари 1988 година, Велислава Дърва, Желю Желев, проф. Николай Генчев и други, се събират в „Дома на киното“. Тяхната цел е да представят позицията си след нападите от страна на Хайтов по повод „откриването“ на гроба на Левски. Няколко месеца след това, на 15 юли с.г., за първи път ѝ е посегнато физически. През периода Велислава Дърва става част от ръководството на Обществения комитет за екологична защита на Русе и Клуба за гласност и преустройство. През 1988 г. на форум на Съюза на българските

журналисти заедно със Соня Бакиш гласува против т. нар. Възродителен процес-промяната на имената на българските турци .

Животът ѝ след 1989 година

Журналистката продължава да пише все по-остри статии, които са насочени най-вече към властта. През 1991 година отново е нападната и пребита, а датата отново е 15 юли. Мнението ѝ по този въпрос е, че управляващите се страхуват от независими журналисти, а самите журналисти винаги са били беззащитни. Въпреки, че е с леви убеждения, тя е един от хората, чиято основна цел е да поправят сбърканата демокрация в България. Моделът, който е приет у нас наподобява антиутопията на Джордж Оруел, където " свободата е робство, а невежеството е сила". В статиите ѝ личи ярък бунт именно срещу непукизма на гражданина и опитите ѝ да събуди съвестта им.

Гражданска позиция

Велислава Дърева се доказва като един от малкото журналисти в България, които след 10 ноември запазват идейните си ценности и продължават да търсят истината независимо от властта. Въпреки, че е дългогодишен член на БКП, тя е и много близка семейна приятелка на Желю Желев, също дисидент, съосновател на Съюз на демократичните сили. Критикувана е най-вече заради възгледи си. Много от опонентите ѝ изтъкват политическата ѝ принадлежност като основна причина да не приема изцяло действията на правителствата през последните години.

Признания, награди и публицистика

През 2009 година печели награда на НС на БСП за политическа журналистика и публицистика „Георги Кирков-Майстора“, а през 2014 – годишната награда на Съюза на българските журналисти. До сега е написала около 4000 статии. Самата журналистка казва, че 90% от тях са резултат на битка. Велислава Дърева е автор на литургичната драма “Литургия за Васил Левски. Апостолът ни”. Журналистката смята, че посланията на Васил Левски не са разбрани от народа, а в това се крие и пречката към по-свободен живот.

Библията, “Мечо Пух”, “Малкият принц”, “Капиталът”, личното тефтерче на Левски. Тези произведения със сигурност са част от библиотеката на Велислава Дърева. Разглеждайки нейната биография не трябва да се гледат изолирани факти, фактори и действия. Тя спада към хората, до чиито имена не стои определението дисидент, но са точно такива. Да изразяваш мнение в името на несигурната, но пожелана свобода, без значение какви са последствията. Може би точно така мисли самата тя!

Подготви: **Мария Василева Василева, МГ „Гео Милев“, 17 години, XI клас**